Δυστυχώς για την Αριστερά, ο ΣΥ.PIZ.A. είναι Αριστερά

Πέτρος Τζιέρης

Η γενικότερη σύγχυση που επικράτησε σε όλους τους πολιτικούς χώρους μετά την 1η εκλογική νίκη του ΣΥ.PIZ.A. κορυφώθηκε σταδιακά μετά την περίοδο του δημοψηφίσματος και την υπογραφή του 3ου μνημονίου. Το σοκ των εξελίξεων ήταν τόσο ισχυρό για τα κόμματα της Αριστεράς και το αριστερό φάσμα των ψηφοφόρων του ΣΥ.PIZ.A., που στην προσπάθεια τους να διασωθούν πολιτικά και ηθικά από την πανωλεθρία, έχουν υποπέσει σε κάθε λογής νοητική αφαίρεση που μπορεί να σκαρφιστεί ο νους ενός αριστερού. Το επιστέγασμα αυτής της διαδικασίας συμπυκνώνεται στη φράση «ο ΣΥ.PIZ.A. δεν είναι Αριστερά». Είναι όμως έτσι τα πράγματα ή πρόκειται για μία αφελή άρνηση της πραγματικότητας προκειμένου να διασωθεί η ταυτότητα του αριστερού;

Η κορύφωση κάθε αριστερού πολιτικού σχεδίου είναι η κατάληψη της εξουσίας. Ο ΣΥ.PIZ.A. αναμφισβήτητα ήταν απόλυτα συνεπής ως προς αυτό. Προϋποθέσεις μεταξύ άλλων για να υπάρχει ο ΣΥ.PIZ.A. στην εξουσία σήμερα , ήταν και θα είναι η μετατόπιση του πολιτικού πράττειν και λέγειν προς τα «δεξιά» με στόχο τη δημιουργία συναίνεσης με ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια, η συμμαχία με μερίδα του εγχώριου μεγάλου κεφαλαίου για την αντιμετώπιση της άλλης μερίδας του εγχώριου μεγάλου κεφαλαίου και η συμμαχία με ανεπτυγμένα καπιταλιστικά κράτη της δύσης για την προστασία από άλλα μεγάλα καπιταλιστικά κράτη της δύσης. Όλα τα αριστερά κόμματα που έχουν στόχο την κατάληψη της εξουσίας (όλα τον έχουν) δε θα μπορούσαν να παρακάμψουν αυτά τα βήματα και δε θα μπορούσαν διότι παρά τις διάφορες παραλλαγές το εξουσιαστικό παράδειγμα ιστορικά παραμένει ενιαίο είτε αριστερό είτε δεξιό. Ο δρόμος της διαχείρισης μέσω της κατάληψης της εξουσίας, που έχει επιλέξει ιστορικά ως μοτίβο η Αριστερά, δεν μπορεί παρά να είναι ένας δρόμος

γεμάτος συμβιβασμούς, ιδεολογικές αντιφάσεις, απογοητεύσεις.

Μια πρώτη απάντηση σ' αυτό το επιχείρημα θα ήταν ότι «ακόμα και στα πλαίσια της διαχείρισης η Αριστερά δεν θα υπέγραφε ποτέ ένα μνημόνιο και θα επέλεγε το δρόμο της ρήξης με την Ευρωπαϊκή Ενωση και το Ευρώ». Αρχικά, πολύ αμφιβάλλω ότι τα υποπροϊόντα του μαρξισμού που συγκροτούν την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά σήμερα θα προέβαιναν σε μία διαφορετική επιλογή, αλλά αυτό είναι άλλη ιστορία. Μήπως όμως είναι κάτι ξένο για την Αριστερά η υπογραφή ταπεινωτικών συνθηκών ανά την ιστορία (βλ. Μπρεστ-Λιτόφσκ, Βάρκιζα, συμφωνία ΗΠΑ-Κούβας); Αν δεχόμασταν αυτό το επιχείρημα, ότι δηλαδή ο ΣΥ.PIZ.A. δεν είναι Αριστερά επειδή υπέγραψε το μνημόνιο, αντιστοίχως θα έπρεπε να καταργήσουμε την ταυτότητα και από προσωπικότητες όπως ο Λένιν, ο Στάλιν και ούτω καθεξής. Για όσους επικαλεστούν την αναντιστοιχία της αναλογίας, ας σκεφτούν μόνο το ιστορικών διαστάσεων μέγεθος της αναταραχής και της ελπίδας για την Αριστερά και όχι μόνο που προκάλεσε διεθνώς, τόσο η νίκη του ΣΥ.PIZ.A. στις εκλογές όσο και το δημοψήφισμα του Ιουλίου.

Το σημείο όμως που ο παραλογισμός περί του «ποιος είναι αριστερός» χτυπάει κόκκινο βρίσκεται στο σημείο που η έξοδος από τη ΕΕ και το ευρώ, προβάλλονται ως η δέουσα «αριστερή εναλλακτική». Από πότε αυτές οι θέσεις, που αποτελούν κορυφή της ατζέντας ακροδεξιών κομμάτων και συντηρητικών ομαδοποιήσεων στην Ευρώπη (βλέπε υποστηρικτές brexit), απέκτησαν το προνόμιο να χαρακτηρίζονται ως αριστερές, ειδικά στην Ελλάδα που το εθνικό νόμισμα αποτελούσε παλαιότερη θέση της δεξιάς; Αν η απάντηση εδώ είναι ότι «το τι αποτελεί αριστερή θέση και τι όχι» κρίνεται με βάση τις εκάστοτε συνθήκες, τότε η συζήτηση κλείνει εδώ πέρα, διότι και ο ΣΥ.PIZ.A. με βάση τις συνθήκες είναι η επιτομή της Αριστεράς, αφού και ο ίδιος εξάλλου επικαλείται το ίδιο επιχείρημα. Αν η απάντηση πάλι είναι ότι «εμείς το συνδυάζουμε με κρατικοποιήσεις σε αντίθεση με τους δεξιούς», εδώ αντιπαρατάσσεται ότι οι κρατικοποιήσεις έχουν χρησιμοποιηθεί

ως εργαλείο κι από φιλελεύθερους με πιο πρόσφατο παράδειγμα τις κρατικοποιήσεις των χρεών μεγάλων ιδιωτικών εταιριών, ενώ στο παρελθόν αποτέλεσαν τη βάση του κεϋνσιανισμού. Θεωρεί δηλαδή κανείς ότι ένας άνθρωπος που είναι υπέρ της εξόδου από την ΕΕ, με το εθνικό νόμισμα και υπέρ των κρατικοποιήσεων, είναι άνθρωπος με αριστερή συνείδηση; Εάν είναι, είναι όσο και κάποιος που στηρίζει την επιλογή του τρίτου μνημονίου και ανήκει στο ΣΥ.PIZ.A..

Η ιδεολογική-θρησκευτική τύφλωση του μέσου αριστερού, τον οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην αυτοαναίρεσή του, μέσω μιας αλλεπάλληλης διαδικασίας εξαίρεσης παραδειγμάτων αριστερής διαχείρισης από το κάδρο της απόλυτης αλήθειας, μένοντας στο τέλος μόνος χωρίς καμία αλήθεια αντιμέτωπος με το ιδεολογικό-υπαρξιακό κενό. Δείγμα αυτής της υπαρξιακής ξηρασίας, είναι οι απονενοημένες προεκλογικές συνεργασίες του Σεπτέμβρη, οι αποτυχημένες προσπάθειες εκλογικής και κινηματικής κεφαλαιοποίησης του ΟΧΙ του Ιουλίου, η κωμικοτραγική εικόνα του Λαφαζάνη σε συγκεντρώσεις 150 ανθρώπων στο Σύνταγμα, η εμμονή στην τετριμμένη ατζέντα της εξόδου από την ΕΕ ως πανάκεια που εδώ και πολλά χρόνια δεν έχει να πει τίποτα στην κοινωνία.

Αριστερά στην εξουσία λοιπόν, σήμερα σημαίνει ΣΥ.PIZ.A. με ό,τι αυτό συνεπάγεται, γιατί ως Αριστερά και ως εξουσία, δε θα μπορούσε να είναι κάτι άλλο. Η άρνηση αυτής της πραγματικότητας είναι αποτέλεσμα της μη αποδοχής της συνολικότερης ιστορικής αποτυχίας της Αριστεράς να αποτελέσει την εναλλακτική απέναντι στον καπιταλισμό. Η ενδεχόμενη αποδοχή της από έναν «συνεπή αριστερό», θα συνεπαγόταν την απάρνηση της ταυτότητάς του, κάτι που όσοι δεν το έκαναν μετά την αποτυχία του σοβιετικού μοντέλου, δεν πρόκειται να το κάνουν ούτε σήμερα. Αυτοί ωστόσο που το έκαναν, είναι τα δρώντα υποκείμενα των μόνων υπαρκτών αντικαπιταλιστικών και αντικρατικών μορφών κοινωνικής οργάνωσης που υπάρχουν στο σήμερα και αποτελούν την πραγματική ελπίδα για τις κοινωνίες. Αναφέρομαι στα παραδείγματα των Ζαπατίστας και των Κούρδων στη

Ροζάβα, οι οποίοι αφού παράτησαν στη λήθη της ιστορίας τα σχέδια για κατάληψη της εξουσίας, δημιουργούν τις αυτόνομες κοινότητες της απελευθέρωσης. Αντί λοιπόν να ψάχνουμε για νιοστή φορά στην ιστορία τους πραγματικούς αριστερούς-κομμουνιστές, ας κοιτάξουμε λίγο παραδίπλα και ας παραδειγματιστούμε από τα νέα δρώντα υποκείμενα, τους αυτόνομους και ελευθεριακούς.